

مطالعات زبان و ادبیات

تهران - خرداد ۱۳۹۷

تضرع و توبه از دیدگاه شمس تبریزی و مولانا

فرنوش پا رسه*

چکیده

پرستش و نیایش خالق یکی از نیازهای فطری بشر است. انسان همواره در پی آرامش بوده و یکی از راه‌های رسیدن به آن گفتگو صمیمی و به دور از هرگونه غرور کاذبی با خداست. تضرع در برابر خدا منیت را دور کرده و باعث نزدیکی به ذات مقدس است و سعادت ابدی را در پی دارد. خداوند تا آنجا به خوشبخت شدن انسان مایل است که علاوه بر نعمت‌ها و الطاف بی‌شمار، راه بازگشت از گناه را برایش باز گذاشته است. عارفانی چون شمس تبریزی و مرید او مولانا یا افکار و معیارهای مشترکی که داشتند، به این نکته‌ها واقف بودند و در تأثیر آن در آثارشان نمود پیدا می‌کرد. آنها تضرع را لازمه‌ی رسیدن به لقای پروردگار و توبه را شانس مجدد می‌دانستند و البته در هر دو مورد میل باطنی و حقیقی را سرلوحه قرار می‌دادند.

واژگان کلیدی: خدا، تضرع، توبه، شمس تبریزی، مولانا

* - کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی farnoush.parseh.26@gmail.com